

Hälsningar från

Vår vardag är fylld med stress och jäkt, likaså för mig. Bland tentor, jobb och artiklar för församlingsbladet hittade jag ytterligare något att förgylla min vardag (eller snarare helg) med, nämligen församlings-skolan.

I våras var jag med och konfirmerade ungdomar. Då mötte jag Helén Friberg. Jag hade ingen aning om vem hon var och vi hade aldrig setts innan men vi råkade lyckligtvis njuta av frukosten vid samma bord en morgon. Helén är en fascinerande kvinna tycker jag. Hon har pondus, hjärta och intellekt. Vi pratade lite och jag berättade om min och Ulfs briljanta idé om konfirmation för vuxna. Tydligt var det varken vår idé eller en ny, eftersom Helén sa att jag var välkommen att delta i församlingsskolan, som i princip fyllde samma syfte.

Sagt och gjort. Vi mailade varandra och jag blev anmäld av vår missionskyrka tillsammans med tre andra församlingsmedlemmar.

Hur skulle det bli?

Inför första mötet fanns många funderingar. Oron var stor att mötena skulle fokusera på enskildas vittnesbörd och emotinella argument och det var något som jag inte ville ödsla tid på. Mina förhoppningar var att bli utmanad intellektuellt, bli utbildad och kunna ställa nya frågor.

Fantastiska lektioner

Jag kunde inte hamnat mer rätt. Vi börjar första dagen i Uppsala, vi församlingsmedlemmar möts upp på Uppståget. Väl framme fikar vi lite tyst och tafatt. Men sen drar lektionen igång med Arne Fritzon, pastor och forskare, som lovar att ta med oss på en svindlande resa, en idéhistorisk resa genom århundradena. Det lyckas han med, vi deltagare sitter med kramp i händerna och försöker hinna med allt som sägs. Det mest fantastiska som jag minns från Arnes lektion är när han frågar oss vad kyrkans svar på upplysningen var. Vadå kyrkans svar? För första gången berättar någon för mig hur/att kyrkan reagerade (för er intresserade så är svaret; med två skolor, liberalteologin och pietismen).

Bibelns kanon

En annan föreläsare som jag gärna vill berätta om är Hanna Stenström som forskar på svenska kyrkans forskningsenhet. En karismatisk kvinna som verkligen hade talang för undervisning. På ett mycket pedagogiskt sätt definierade hon begrepp för oss och svarade på frågor som många av oss inte ens hunnit ställa. Hon berättade mycket om bibelns kanon, varför den såg ut som den gjorde men framför allt vem som har skrivit den. Eller snarare inte skrivit den.

Samtal

På så vis fortsatte lektionerna. I Uppsala, Lidingö och senast i Västerås. Jag kom till insikt om en sak i Lidingö; det där med vittnesbörd, det var nog inte så tokigt ändå. Den kvällen fick vi sit-

Församlingsskolan!

ta två och två och dela med oss så mycket/litet som vi ville. Då kom jag i kontakt med Ragnar, en fantastisk man som hjälpt till i kyrkan en större del av sitt liv (och det är länge). Vi satte oss ner och pratade och när tiden var slut så kändes det som om jag och Ragnar delade något hemligt och stort, bara något mellan oss. Varje gång någon nämnde något den kvällen som påminde oss om vårt samtal, fnittrade vi och tittade på varandra.

Jobs Gud och min

Men det måste erkännas. Det var inte alltid lika festligt som med Ragnar. Vi hade en föreläsare som var utöver det vanliga. Åke Wiberg, lärare på THS. När han delade med sig av Gamla Testamentet satt vi som barn i en ring och lyssnade till berättarrösten. Han berättade bland annat om Job. Då vaknade en ny fråga upp som jag tidigare stött ifrån mig. Varför är GT en del av vår bibel? Min gud är inte guden i Jobs bok. Min gud är inte barnslig, arrogant och i behov av bekräftelse. Min gud är mer. En ny utmaning växte efter den föreläsningen. Hur skulle jag försona mig med att Jobs bok finns i min bok? Jag minns att jag frågade en kursdeltagare vad hon tyckte om saken, men till svar fick jag att Job ska tolkas på ett helt annat sätt, det är egentligen inte gud som skriver om honom utan vi. Men jag var nog inte så nöjd med förklaringen. Ibland känns det nästan som att vi tolkar en höna av en fjäder, vi tolkar så mycket troligtvis för att slippa handskas med obehagliga frågor.

Berörd

Efter att jag hade kommit hem från Li-

dingö lade jag mig på soffan och läste Jobs bok igen. Jag kan bli fruktansvärt emotionellt berörd, vilket jag blev där liggandes i soffan och än idag så tror jag att den där känslan finns i mig. Om ni också har funderat på Job och funnit er tillfreds med någon förklaring så är jag idel öra.

Sammanfattningsvis vill jag tacka vår missionsförsamling som gett mig och de andra möjligheten att få delta i församlingskolan. Vi har fått möjligheten att se vackra kyrkor, äta god mat, träffa nya nyfikna själar, lära oss så mycket nytt och bli ledda av två begåvade ledare som organiserat allt. Tack för att ni har investerat i oss.

Ellinoora Kuosmanen

